

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Το παρακάτω διήγημα γράφτηκε στα 1844 και δημοσιεύθηκε σ' ένα περιοδικό λογοτεχνικό περιοδικό, την «Αόγη», στο οποίο συνεργάζονταν δλοιο οί κορυφαίοι ρομαντικοί συγγραφείς: 'Ο Μπαλζάκ, ο Ουγκώ, ο Νοντιέ, ο Δουμάς πατήρ, ο Γκυτιέ και άλλοι πολλοί. Μεταφράσαμε το διήγημα αυτό χάριν των αναγνωστών του «Μπουκέτου», επειδή είναι αντιπροσωπευτικό του πνεύματος μιας ιδιόκληρης εποχής. 'Η ύπόθεσί του, ή φρασολογία του, οί τύποι του, ή πνοή της μελαγχολίας που εινε χυμένη σ' αυτό καί το δραματικό τέλος του, του δίνουν το ξεχωριστό εκείνο κί' εδγενικό άδρωμα που έχουν όλα τα παλιά πράγματα.

ναγκάστηκε να αποχαιρετήσει την 'Ερνεστίνη, γιατί σέ λίγο θα έφηνε το λεωφορείο που θα τον μετέφερε στό χωριό του.

Καί ή 'Ερνεστίνη έμεινε μόνη στή σοφίτα, με τά δάκρυα στό μάτια και με χίλιους φόβους στή καρδιά για τό μέλλον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες, ένας μήνας. Κατά τό διάστημα αυτό, του κάκου ο 'Ιούλιος προσπάθησε να ξαναγορήσει στό Παρίσι.

'Ο πατέρας του δέν ήθελε ούτε ν' άκούση να γίνεται λόγος για γάμο. Καί του απαγόρευσε κατηγορηματικά να ξαναγορήσει στήν πρωτεύουσα. Χαμένα πήγαν τά δάκρυα και ή παρακλίσεις του 'Ιουλίου. 'Ο πατέρας του ήταν άμετάπειστος. Είχε ύπ' όψει του μαά άλλη κοπέλα — με μεγάλη πρόφαση — για τόν γιόν του. 'Ηταν, βλέπετε, πρώην νομάρχης επί Αυτοκρατορίας και ήθελε να κάνει ό μοναχογιός του ένα γάμο σοβαρό, άνάλογο με την κοινωνική του θέσι. 'Η 'Ερνεστίνη, ή ταπεινή μιντινέττα του Καρτιέ Λατέν, δέν ήταν ή ιδεώδης νύφη για τόν περήφανο αυτόν γέρο...

Μά ο 'Ιούλιος αγαπούσε την 'Ερνεστίνη. Δέν μπορούσε να λησμονήσει τούς όρκους που της είχε κάνει. Καί, μία νύχτα, έφηνε κρυφά από τό πατρικό του σπίτι, ανέβηκε σ' ένα λεωφορείο και ύποσχέθηκε τό όδηγο διπλή τιμή άν τόν πήγαινε γρηγορώτερα στό Παρίσι.

'Ο 'Ιούλιος άνυπομονούσε να ξαναθερή κοντά στήν 'Ερνεστίνη, που την είχε αφήσει ένα δολόκληρο μήνα χωρίς ειδήσεις του. Μαύρα και θλιβερά προαισθήματα πίεζαν την ψυχή του. Θυμιάταν τά λόγια της φίλης του: «'Αν με γελάσεις, θα σκοτωθώ!» κι' άρχισε να φοβάται μήπως ήταν πολύ άργά πια, μήπως ή 'Ερνεστίνη, νομίζοντας πως ο 'Ιούλιος δέν της έγρωψε διόλου τόσον καιρό επειδή τή λησμόνησε, είχε πραγματοποιήσει την τρομερή άπειλή της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Θά ήταν ή ώρα έντεκα όταν ο 'Ιούλιος πηδούσε άν' τό λεωφορείο μπρός σέ μια άπ' τις πόλες του Παρισιού. Προσώρησε γρήγορα προς την πόλη και βότερα από ένα τέταρτο χτυπούσε την πόρτα του σπιτιού που έμενε ή αγαπημένη του.

— 'Ερνεστίνη! 'Ερνεστίνη! φώναξε. Κυρά Ντιμόν, πού εινε ή 'Ερνεστίνη; Κεί άρχισε ν' ανεβαίνει δυο-δυο τά σκαλιά, νευρικός κι' άνήσυχος.

— 'Ε! πού τρέχεις έτσι, κύριε 'Ιούλιε; του είπε ή θυρωρός από κάτω. Σταθήτε μια στιγμή να σας πω κάτι.

Μά ο 'Ιούλιος, χωρίς να την άκούση, είχε ήδη φτάσει μπρός στην πόρτα του μικρού δωματίου της φίλης του, όπου είχε περάσει τόσες εύτυχιμένες ώρες. Νεκρική σιγή βασιύεινε στό διάδρομο. 'Ενα τρομερό προαισθήμα έσφιξε την καρδιά του νέου. Χτύπησε την πόρτα μια φορά, δυο, τρεις... Μά ή πόρτα δέν άνοιξε... Στο μεταξύ, ή θυρωρός είχε ανέβει επάνω, λαχναιασμένη...

'Ο 'Ιούλιος την άπασθε από τά χέρια και άρχισε να την τραντάζει με δύναμη, φωνάζοντας:

— Πού εινε ή 'Ερνεστίνη; — Θά μου πλάσετε τά χέρια, κύριε 'Ιούλιε! του παραπονέθηκε ή θυρωρός. Μπιά, σέ καλό σας!...

— Μά τί έγινε ή 'Ερνεστίνη; — Βγήκε έξω, πριν από ένα τέταρτο της ώρας... — Γιατί την άφησες να φύγει; φώναξε ο 'Ιούλιος. Γιατί;...

Και, σπώνχοντας πέρα τή γρηά θυρωρό, κατέβηκε σαν τρελλός τις σκαλές και βγήκε στό δρόμο, κραυγάζοντας άπελπισμένα:

— 'Ερνεστίνη! 'Ερνεστίνη!... Κάποιο θλιβερό προαισθήμα τόν έκανε να τραβήξει προς τόν Σηκουάνα. 'Αν και ήταν άγρωπος και νησιτικός είσοιτέσσερες ώρες τώρα, έτρεχε να βρη εκείνη που αγαπούσε. Τό βορραδάκι του πάγωνε τά πονεμένα μέλη του χιόνι του τώφρουνε τά μάτια...

Σέ λίγο έφτασε στή γέφυρα του Σαιν-Μισέλ. Δέν έβλεπε, όμως, τίποτα τριγύρω του... 'Εξαφνα, τά πόδια του μπλέχτηκαν σ' ένα κομμάτι πανί. Παραπάτησε κι' έπεσε κάτω... Σημάδθηκε, βλαστημώντας... Μά, χωρίς να τό καταλάβη κι' ο ίδιος, ξαναόσκησε και πήρε τό κομμάτι τό πανί. Τό κτύταξε καλύτερα... κι' έγινε κάτωχρος. 'Η-

Τι κι' άν ζούμε στον αιώνα της Βενεζίνης και τών ουρανοφροστών; 'Ο άνθρωπος πάντα θα άναπολή με νοσταλγία τά περασμένα...)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Πυκνές νιφάδες χιονιού άρχισαν να στροβιλίζονται στους έρημους ήδη δρόμους του Καρτιέ Λατέν. Οί άραιοί διαβάτες τάχανυν τό βήμα τους. 'Ολοί έτρεχαν να βρούν ένα καταφύγιο, για να προφυλαχτούν από τό δυνατό κρύο της δεκεμβριανής νύχτας...

Πριν από λίγο, είχε σημάει ή ώρα έντεκα.

Μιά νέα, τυλιγμένη σ' ένα έλαφρό, μακρό σάλλ, κατέβαινε βιαστικά την οδό 'Αρλ. Κάπου-κάπου σταματούσε, έκανε μερικές άδέτομες χειρονομίες, έλεγε κάτι άκατάληπτα λόγια και βότερα συνεχίσε τρέχοντας τό δρόμο της. 'Οποιος την έβλεπε, θα έπαυσε δοκο πως ή κοπέλλα αυτή ήταν τρελλή.

'Όταν ή νέα έφτασε στή γέφυρα Σαιν-Μισέλ, τό χιόνι που είχε άρχισει να πέφτει πού πνέκο, σκέπαζε ήδη μ' ένα παχύ άσπρο χαλί τό λιθόστρωτό της. 'Ο βορραδάς όφθαίξε άγρια στους γειτονικούς δρόμους.

'Η κοπέλλα άκούμπησε στό κιγκλίδωμα της γεφύρας και στάθηκε άκίνητη, σάν να της ήθε με ξαφνική ιδέα. 'Αν τή βλέπατε αυτή τή στιγμή, θα τρέχατε να τή σώσετε, γιατί δέν θα ήταν διόλου δύσκολο να μαντέψετε από την έκφρασι της φροιογονίας της και από τόν τρόπο που κτύταξε τά νερά του Σηκουάνα που κυλούσαν κάτω από τή γέφυρα Σαιν-Μισέλ, πως είχε κάποιο φοβερό και άπίσιό σκοπό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

'Ενα μήνα πριν άπ' αυτή τή βραδείά, στην ταπεινή, μά έπιλωμένη με γούστο σοφίτα ενός μεγάλου σπιτιού της οδού Σαιν-Ζάζ, ένας νέος καθόταν μπρός στό τζάκι, κρατώντας στό γόνατά του μια νέα με διακρισμένα μάτια.

— Μην κλάις, 'Ερνεστίνη μου, αγαπημένη μου 'Ερνεστίνη! 'Αν ήξερες πόσο ύποφέρω πού σέ βλέπω να κλάις! έλεγε ο νέος κλαίοντας κι' αυτός και χαιδεύοντας τή νέα. 'Οχιό μέρες μονάχα θα λείπω. Και βότερα θα ξαναθω κοντά σου, για να μη χωριστούμε ποτέ πια. Μην κλάις, λοιπόν, άγάπη μου! Πρόκει να πιστέψης στα λόγια μου...

Τό ρολόι του 'Αγίου Σεβερίνου είχε σημάει πέντε φορές. 'Αρχισε να σκοτεινιάζει. 'Η λάμψη της φωτιάς στό τζάκι φωτίζε τριανταφυλλένια τά πρόσωπα τών δύο νέων.

— Φοβάμαι μη μ' έγκαταλείψης, 'Ιούλιε! ψιθύρισε ή 'Ερνεστίνη.

— Να σ' έγκαταλείνω! ανέκραξε ο 'Ιούλιος. Με θεωρείς ικανό γι' αυτό; Πώς μπόρεσες να φανταστίης ένα τέτοιο πράγμα; Εινε δυνατό ν' άπαρηγόθω έσένα, τή μεγαλύτερη εύτυχία της ζωής μου;... 'Α! γιατί μου λές τέτοια πικρά λόγια!...

'Η 'Ερνεστίνη έγγειρε τό κεφάλι της και τό άκούμπησε στόν ώμο του 'Ιουλίου.

— 'Ησύχασε, αγαπημένη μου!, έξακολούθησε εκείνος. Τό ταξείδι αυτό τό κάνω γιατί εινε ανάγκη... 'Όταν ο πατέρας μου πού με καλεί τώρα κοντά του, θα σέ γνωρίση καλύτερα, θα έκτιμήση τόν χαρακτήρα σου και θα σ' αγαπήση όπως σ' αγαπώ κι' εγώ... Και θα γίνεις τότε γυναίκα μου... 'Ο πατέρας μου δέν μου άρνείται τίποτα... 'Εχε, λοιπόν, εμπιστοσύνη στην άγάπη μου...

— 'Αν με γελάσεις, 'Ιούλιε, θα σκοτωθώ... Μου εινε αδύνατο να ζήσω χωρίς την άγάπη σου! 'Εξ άλλου, μη λησμονείς ότι σέ τρεις μήνες θα είμαι μητέρα...

'Ο 'Ιούλιος δέν ήξερε πια τί λόγια να μεταχειριστή για να παρηγορήση τή φίλη του, για να την πείση ότι έπρεπε να βασιύεται στην άγάπη του... 'Όταν όμως, τό ρολόι σήμανε έξι φορές, ο 'Ιούλιος ά-

—'Αν με γελάσεις, 'Ιούλιε, θα σκοτωθώ! ειπε ή 'Ερνεστίνη.

